

Розділ 1

— **І**ти, певно, віриш, що здолаєш лорда Етеріуму з такими навичками?! — вибухнула королева Ліліана. Її слова вдарили, мов батіг. — Тримай руків'я міцніше!

Я схопила меч, як вона звеліла, але не стримала сердитого гарчання.

— Ось так. Дай волю гніву. У нас лише два тижні, щоб підготувати тебе до відкриття порталу на осіннє рівнодення. Гнів завжди кращий за слабкість.

— Я не слабка! — випалила я, повернувшись до неї та півдюжини наставників, з якими вона змушувала мене тренуватися щодня.

Королева Ліліана була невтомною в прагненні зробити мене наступницею Дон. Вона рідко згадувала про втрату доньки, але я розуміла, що означає її мовчання. Чемпіонка Літнього Двору не повернулася вчасно. Дон залишилася у своєму останньому прихистку серед зірок.

Ще ніколи чемпіонка Літа не лишалася на чужині, і тепер саме я мала здобути серце лорда Етеріуму — інакше прокляття, яке вже охопило Літній Двір, дістанеться й до моїх земель.

— Доведи це. — Королева Ліліана вихопила меч із рук наставника і кинулася на мене.

Я ледве встигла відскочити, зойкнувши від несподіванки, але вона вже розвернулася і завдала нового удару.

Її меч із силою вдарив мій, і я ледве втримала його в руках.
— Ви знавісніли! — випалила я.

В її очах блищала шалена рішучість.

— Так, я знавісніла заради порятунку нашого народу. Якщо ти не повернешся з тим серцем, усі ми будемо просити притулку у Зимового Двору.

Її слова приголомшили мене, але вона одразу ж завдала ще одного удару, який я відбила.

— Я цього не допущу! — промовила я, поки кружляла з нею в поединку, де ми кидалися вперед-назад, ухилялися й схрещували мечі.

Клак-клак-клак. Метал мого меча брязкав об її. Мене переповнював сором, адже я розуміла — королева стримується, щоб не нашкодити мені. У дитинстві батьки не дозволяли займатися фехтуванням довше, ніж два тижні. Щойно моя... проблема знову давала про себе знати, батьки забороняли фізичні тренування та спорт. «Твоє покликання в іншому», — говорили вони.

Королева Ліліана крикнула, вдаривши по моєму мечу так сильно, що той вилетів із рук і впав на землю. Її розкішне золоте волосся вибилося з пучка й тепер неслухняними кучерями спадало на плечі.

— І що ти тепер робитимеш, Арібелло? — запитала вона, нахиливши голову набік, і рушила до мене повільними кроками.

Моє серце закалатало, почало глухо відбивати ритм у грудях, поки я задкувала.

— Я знаю твій маленький секрет, — кинула вона з насмішкою, і я відчула, як кров відлинула від обличчя.

Вона знала? У голові запаморочилося, і я зосередилася на диханні, щоб приборкати шалений ритм серця.

— Доведи, що можеш впливати на мій настрій і відібрати меч, — промовила королева, і полегшення розлилося моїм тілом.

А, цей секрет. Не те щоб його ретельно приховували, але мій дар був доволі незвичним і багатьом не припадав до душі.

Тому я нечасто говорила, що володію такими здібностями.

— Ваша Величносте, я б ніколи не застосувала цей дар проти вас, — мовила я, поки не вперлася спиною в холодну стіну.

Королева Ліліана піднесла вістря меча мені до горла, і мої очі широко розплющилися від жаху.

Ця жінка справді збожеволіла.

Навіть наставники, які спостерігали за нами, здивовано ахнули.

— Вибий меч із моїх рук, інакше я всаджу його тобі в горло, — заявила вона.

У мене від шоку аж рот відкрився.

— Три... два... — почала вона відлік, і я спрямувала на неї хвилю шаленого відчаю.

Раптом королева Ліліана залилася сльозами. Вона закричала, наче їй завдали нестерпного болю, і дивилася навколо, розгублено шукаючи чогось, що більше не існувало. Цієї миті я скористалася шансом: вивернулася від атаки та спритно вихопила меч з її рук.

Очі не витримували цього видовища: королева ридала, хапаючись за серце, ніби воно ось-ось розірветься. Але ще більше болю мені завдали налякані й насторожені погляди наставників. Фейрі завжди змінювали ставлення до мене, щойно дізнавалися про мій дар.

Я забрала емоції назад, ніби зняла з королеви ковдру — і обличчя Ліліани змінилося: замість розпачливих ридань з'явилася широка усмішка.

— Ох, любонько, то ти стільки часу приховувала таку здібність?

Я відчула глибокий жаль щодо Дон. Яким було її дитинство, якщо матір пишалася нею лише тоді, коли та доводила свою майстерність у вбивстві чи роззброєнні ворогів?

— Вибачте, — широко сказала я.

Королева витерла сльози зі щік, всміхаючись.

— Це було дуже реалістично. Якби я не знала про твій дар, то вирішила б, що це мій справжній стан. Ніколи не вибачайся за

це. Саме ця сила колись нас урятує. Тож зосередьмося на твоєму дарі, бо з фехтуванням справи кепські.

Я насупилася. Вона шойно заявила, що я погано фехтую. На-чебто дрібниця, але мені все одно кортіло довести протилежне. У певному сенсі я навіть захоплювалася королевою — на відміну від моїх батьків, вона не бачила в мені тендітну квітку.

— Добре, — невпевнено відповіла я.

Фалана, помічниця нашого Двору, увійшла до тренувальної зали з дерев'яним планшетом і відкашлялася. Її яскраве руде волосся, як завжди, було зібране у фірмовий пучок. Вона чекала, поки я підійду ближче, і лише тоді почала тихо розповідати:

— На південному кордоні проблеми. Король Леонард просить вас туди з'їздити. Це займе кілька годин.

Я озирнулася на королеву. Вона відмахнулася:

— Продовжимо роботу з картографією після вечері.

Я важко зітхнула. Попри любов до книг і навчання в усіх його проявах, ця підготовка виснажувала мене до краю. Мій день починався силовими тренуваннями, після сніданку була історія Етеріуму, далі — заняття з зілваріння, обід, а потім ще чотири заняття аж до глибокої ночі. Наприкінці дня я ледь не падала від втоми, а мої друзі вже й не сподівалися, що я знайду бодай хвилину на зустріч.

Поки я йшла за Фаланою, вже в коридорі взяла чистий рушник у служниці. Витерши обличчя, провела долонями по штанах.

— То про яку проблему йдеться? — запитала я Фалану, коли ми залишилися наодинці.

У Фейрі Двори завжди були матріархальними, але моя мати, королева Беатріс, ніколи особливо не переймалася повсякденним правлінням. Усі знали, що справжнім володарем Осіннього Двору був мій батько, хай офіційно й носив титул консорта. Я все ще навчалася, щоб колись замінити його, і не могла ухилитися від цих обов'язків, якою б важливою не була підготовка до по-дорожі в Етеріум.

Останні кілька місяців були справжнім випробуванням для мене, та я вдячна, що жодного разу не сталося «загострень». Можливо, я могла б жити так завжди. Мати оберігала мене змалечку, наче я була тендітною порцеляною лялькою. Але тепер, коли я нарешті відчула, що живу більш-менш «звичайним» життям, мені це навіть подобалося.

— Поки що нічого конкретного, міледі. Якийсь селянин повідомив, що щось трапилось із колодязем, — сказала Фалана та озирнулася, аби переконатися, що нас ніхто не чує.

Я зупинилася.

— Принцеса Осіннього Двору їде на південний кордон, перебивається харчами в дорозі, і все це заради того, щоб оглянути якийсь там висохлий колодязь?

Зазвичай я не була такою вибагливою, але це доручення явно не відповідало моему статусу. Невже батько на мене розсердився? Інакше чому б він відправив мене виконувати таку дріб'язкову справу?

Фалана підійшла ближче і перейшла на пошепт:

— Селянин каже, що вода в колодязі чорна, немов вороняче крило. Ваш батько хоче, щоб ви особисто в цьому переконалися. Ви — єдина, кому він довіряє.

Я зблідла. Чорна вода. Прокляття. *Тільки не це.* У нас ще було два тижні. Невже все почалося вже зараз, у Осінньому Дворі?

Мое серце забилося частіше, і запаморочення нахлинуло на мене так, що я похитнулася, втративши опору.

— Міледі! — вигукнула Фалана.

Помічниця вхопила мене за руку, але було вже пізно. Чорні плями затанцювали перед очима, і я знепритомніла.

* * *

Я отямилася на сидінні карети. Фалана обмахувала мене віялом із сандалового дерева, і улюблений аромат лагідно огортав мене. У дитинстві я ледь не раділа, коли непритомніла, бо помічниця

завжди була поруч, щоб підтримати. Сандаловий запах став моїм улюбленим, адже асоціювався зі зціленням.

— Скільки я була без тям? — запитала, повільно сівши.

Очевидно, я поспішила повірити, що такого більше не станеться. Тепер же мене накрила хвиля сорому. Я вже почала думати, що вилікувалася або стала настільки сильною, що хвороба більше не змогла б мене зачепити. Як же боляче було зрозуміти, що я помилялася.

— Приблизно десять хвилин, — відповіла Фалана. — Я попросила Донте непомітно посадити вас у карету. Ми щойно виїхали за ворота палацу. Не хотіла гаяти часу й сподівалася, що ви швидко прокинетесь.

Я усміхнулася.

— Дякую.

Я затримала погляд на віялі, замислившись, чи усвідомлює Фалана, як сильно я її люблю і наскільки вдячна їй за всі ці роки турботи. У нашій родині не було заведено віддавати дітей нянькам, як це робили в інших Дворах. Мати сама вклала мене спати, будила вранці, ніжно дмухала на подряпини, коли я падала. Але в певному сенсі Фалана все ж була мені як няня. Мати не могла витримати моїх страждань, тож під час таких моментів саме Фалана була поруч.

— Хтось бачив? — запитала я.

— Ні, міледі.

Всю дорогу до південного кордону, де простягалися ферми, ми їхали мовчки. Я відсунула завісу й вдивлялася в осінній краєвид — у золоті й багрянець дерев. Усміхнулася, коли вітер зірвав жмут листя, закружляв його в повітрі, перш ніж воно м'яко опустилося на дорогу. А за мить на гілках уже розпускалося нове — магія осені не знала спочинку.

Вічна осінь.

Для мене не існувало кращої пори за осінь. Власне, кожна принцеса казала те саме про свій Двір. Опале листя, свіже

прохолодне повітря, гарбузові пиріжки, крем із мускатним горіхом, духмяні булочки з корицею та затишне потріскування дров у каміні. Жодна інша пора року не могла зрівнятися з цією.

Щойно ми прибули на ферму, мій живіт нагадав, що час по-вечеряти. Фалана спакувала нам кекси й сушене м'ясо, але я вирішила залишити їх на зворотний шлях, адже до карети вже біг фермер із широко розплющеними очима.

Я відкашлялася і приготувалася трохи заспокоїти його своїм впевненим виглядом. Біля карети стояло шестеро охоронців, але вони були спокійними та привітними — я подбала про це. Не хотілося, щоб народ думав, ніби я тримаюся осторонь чи боюсь їх.

Фалана першою вийшла з карети, відчинивши для мене двері, і я ступила за нею слідом.

— Принцесо Арібелло! — вигукнув фермер, низько вклонившись. — Як добре, що ви приїхали! Вам неодмінно треба це побачити. Це прокляття, я певен! Я чув, що сталося в Літньому Дворі, і тепер воно насувається на нас. Ми маємо попередити всіх...

Я спрямувала на нього хвилю спокою, і він одразу припинив тараторити та зробив глибокий вдих.

— Перевіримо воду й щось придумаємо, добре? — сказала я з усмішкою.

— Так, принцесо, — відповів він.

Його постава стала більш розслабленою.

Нам точно не потрібна паніка. Якщо весь Осінній Двір дізнається про прокляття, почнеться масова втеча аж до Весняного Двору, а цього ми не могли допустити.

Фермер провів мене до колодязя, біля якого сиділа його дружина з трьома дітьми. Малюкам було не більше п'яти років. Двоє з них гризли яблука. Щойно я підійшла, вони підвелися, витерли руки й випросталися. Маленькі дівчатка зробили такі глибокі реверанси, що їхнє волосся майже торкнулося землі, і я не стримала усмішки.